

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **MPT INVEST, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 10, Průmyslová 566/5, IČ: 276 45 517, zast. Mgr. Petrem Melicharem, advokátem, Advokátní společnost Pánek, Beránek, Melichar, v.s.o., se sídlem Jihlava, Fritzova 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 18.2.2009, č. j. 2703/09-1300-106629,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu (dále jen „žalovaný“) ze dne 18. 2. 2009, č. j. 2703/09-1300-106629, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty č. j. 327707/08/01051417077, vystavenému dne 22. 9. 2008 Finančním úřadem pro Prahu 10 (dále jen „správce daně“), tak, že rozpis základu daně a daně se oproti napadenému platebnímu výměru změnil v řádcích 250 a 255, neboť žalovaný dospěl k závěru, že se jednalo o plnění od osoby neregistrované k dani v jiném členském státě, nezměnil však napadený platební výměr v části, kde správce daně nepřiznal nárok na odpočet z pořízení nového dopravního prostředku ve výši 202.056,- Kč.

Předmětný platební výměr byl vydán po ukončení vytýkacího řízení k daňovému přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2008, které bylo zahájeno výzvou ze dne 11. 8. 2008, č. j. 293828/08/01051417077. Důvodem jejího vystavení bylo uplatnění nároku na odpočet daně z pořízení nového dopravního prostředku bez přiznání daně na výstupu. Správce daně po vytýkacím řízení vyloučil žalobci z nároku na odpočet daně fakturu č. 580597-08 za nový dopravní prostředek - osobní automobil značky VOLVO XC90 D5, s datem uskutečnění plnění 16. 4. 2008. Částka uvedená na faktuře ve výši € 42.794,80 byla žalobcem přepočtena denním kurzem vyhlášeným Českou národní bankou k 16. 4. 2008 ve výši 24,850 Kč na částku ve výši 1.063.451,- Kč, kterou žalobce použil jako základ daně pro výpočet DPH.

Žalovaný v odvolacím řízení dospěl k závěru, že je třeba správní spis doplnit, a vyzval dle § 34 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, Ministerstvo dopravy k součinnosti tím způsobem, aby zaslalo listiny, z nichž vyplýne, v jaké základné verzi se vyrábí automobil uvedené tovární značky z hlediska zařazení do kategorie zapisované do technického osvědčení či technického průkazu. Přílohou žádosti byla kopie části průkazu o technické způsobilosti předmětného vozidla, konkrétně část označená „Technický popis vozidla“. V odpovědi ze dne 18. 12. 2008 Ministerstvo dopravy sdělilo, že předmětné vozidlo nelze deklarovat jako nákladní automobil, neboť neplní základní požadavky pro zařazení do kategorie N1 podle přílohy č. 1, bodu 6 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Předmětné vozidlo bylo při schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezeného a následně homologovaného vozidla chybně zařazeno do kategorie N1. Při typovém schvalování vozidla se na základě povolení výrobce navyšuje nejvyšší technicky přípustná hmotnost a největší technicky přípustná hmotnost na zadní nápravu tak, aby vozidlo plnilo požadavky na zařazení do kategorie N1, a dále je vozidlo vybaveno doplňkovým štítkem s údaji pro 2. stupeň výroby.

Žalobce v podané žalobě předně nesouhlasí se zjištěním žalovaného. Předmětné motorové vozidlo lze zařadit do kategorie N1, neboť jeho největší technicky přípustná hmotnost ve skutečnosti činí 2.680 kg a nikoli 2.650 kg, jak uvádí žalovaný. Dosadíme-li do nerovnice obsažené v bodu 6 přílohy č. 1 k vyhlášce č. 341/2002 Sb. hodnotu 2.680, předmětné vozidlo podmínky pro zařazení do kategorie N1 splňuje. Údaj 2.650, který je uveden v Osvědčení o registraci vozidla pod písmenem F.1, je nesprávně opsán ze Základního technického popisu schváleného typu vozidla č. 5521-87-04, vystaveného Ministerstvem dopravy ČR dne 24. 5. 2007 pod č. j. 2530/02-150, v němž je uvedena největší technicky přípustná hmotnost 2.680 kg.

Na základě tohoto nesprávného zjištění žalovaný dospěl k závěru, že předmětné vozidlo je standardně vyráběno pouze v kategorii osobní automobil a jiná alternativa není možná, a proto rakouského dodavatele nevedlo nic k povinnosti upřesňovat druh vozidla. Žalobce pro úplnost dodává, že v tomto směru finanční úřady nepostupují jednotně, když vozidla tohoto typu jsou běžně zapsána v kategorii N1 a finanční úřady nároky na odpočet DPH při jejich dovozu a homologaci zcela shodným způsobem u stejné společnosti uznávají. Homologací nebyl změněn charakter vozidla z osobního na užitkové, dodatečná úprava nemůže mít vliv na původní posouzení vozidla z hlediska zařazení do kategorie N1.

Žalobce uzavírá, že žalovaný nesprávně posoudil vozidlo, pokud zpochybnil jeho zařazení do kategorie N1. Jelikož se nejedná o osobní automobil, není možné na věc použít ust. § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2008 (dále jen „zákon o DPH“), v němž je uveden zákaz odpočtu daně při pořízení osobního automobilu. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě setrvává na svém názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, že předmětné vozidlo nelze zařadit do kategorie N1. Ačkoli byl žalobce se zjištěními žalovaného týkajícími se předmětného vozidla seznámen, v době před vydáním napadeného rozhodnutí proti němu nic nenamítal. Žalovaný poukazuje na to, že základem pro rozporované zjištění byl důkazní prostředek (technický průkaz) předložený žalobcem. K posouzení, zda byl údaj o přípustné hmotnosti zapsán do jeho osvědčení o registraci správně, není žalovaný věcně příslušný, a i kdyby k tvrzené nesprávnosti došlo, nelze řešit nápravu v daňovém řízení trváním na odpočtu daně, když osvědčování technických parametrů vozidel náleží do působnosti jiných orgánů, před nimiž žalobce dotčené údaje nezpochybňoval.

Žalovaný dále zdůrazňuje, že tato námitka se týká údajů o osvědčení vozidla, jak byly zapsány do technického průkazu k datu jeho první registrace 22. 4. 2008, ke které došlo až po provedení jeho přestavby. Skutečností rozhodnou pro sporný nárok na odpočet daně ale byla kategorie vozidla, ve které ho žalobce pořídil ke dni dodání (dle faktury k 16. 4. 2008). Kategorii N1 ke dni pořízení žalobce nedoložil a neprokazují ji ani dodatečně zpochybňované údaje v technickém průkazu.

Žalovaný požádal v rámci součinnosti třetích osob Ministerstvo dopravy o posouzení správnosti údajů uvedených v osvědčení o registraci vozidla (dále též „ORV“). Ve své písemné odpovědi Ministerstvo dopravy vyjádřilo jednoznačný závěr, že předmětné vozidlo nelze deklarovat jako nákladní automobil kategorie N1, neboť nesplňuje základní požadavky pro zařazení do této kategorie. Součástí odpovědi byly dvě přílohy, podle kterých je nutné předmětný automobil posuzovat. První přílohou je Základní technický popis schváleného typu vozidla (dále též „ZTP“) č. 5221-84-04 ze dne 24. 5. 2007, jenž se vztahuje k druhu vozidla: Osobní automobil kombi, kategorie M1G, tovární značka VOLVO, obchodní označení XC90 D5 AWD EXECUTIVE, s nejvyšší technicky přípustnou/povolenou hmotností 2.650/2.650 kg. Druhou přílohou je ZTP č. 5221-87-04 ze dne 24. 5. 2007, jenž se vztahuje k druhu vozidla: Nákladní automobil skříňový, kategorie N1, tovární značka VOLVO, obchodní označení XC90 D5 AWD EXECUTIVE N1, s nejvyšší technicky přípustnou/povolenou hmotností 2.680/2.680 kg. Údaje z ORV automobilu pořízeného žalobcem odpovídají příloze s kategorií vozidla MIG. Z uvedeného vyplývá, že nebyla splněna základní podmínka pro zařazení osobního automobilu do kategorie N1 - užitkové vozidlo, tj. navýšení největší technicky přípustné/povolené hmotnosti z 2.650/2.650 kg u osobního automobilu určeného především k přepravě osob na 2.680/2.680 kg pro automobil, který má sloužit k přepravě nákladu. Podle výše uvedených příloh nedošlo ani k navýšení největší technicky přípustné/povolené hmotnosti na nápravu z 1.300/1.300 – 1.350/1.350 kg pro osobní automobil na 1.300/1.300 – 1.470/1.470 kg pro nákladní automobil (bod C, 37 v ZTP; bod N v ORV). Rovněž požadavek na počet míst k sezení z původních 5 u osobního automobilu na 2 + 3 pro nákladní automobil nebyl splněn. Hodnoty zapsané v ORV, které žalobce v daňovém řízení předložil, byly v souladu se ZTP č. 5221-84-04 pro osobní automobil kombi, kategorie

M1G. Žalovaný není oprávněn zpochybňovat závěry učiněné Ministerstvem dopravy, které bylo v daném případě kompetentní k posouzení provedených technických změn a k posouzení správnosti údajů uvedených v ORV.

Žalovaný při svém rozhodování vycházel prioritně z kategorie předmětného automobilu a stavu ke dni 16. 4. 2008, což bylo datum vystavení faktury a zároveň i den dodání. V tu dobu byl předmětný automobil osobním vozidlem. Skutečnost, zda následně provedenou homologací získal parametry splňující kategorii N1, tak není pro posouzení oprávněnosti nároku na odpočet rozhodná. Je také evidentní, že pokud by se již při pořízení jednalo o nákladní automobil, nebylo by nutné homologaci provádět a postup žalobce by postrádal logiku.

Co se týče námitky, že finanční úřady při hodnocení předmětného typu vozidla nepostupují jednotně, žalovaný uvádí, že není oprávněn k hodnocení postupu jiných, blíže neurčených finančních úřadů.

Na základě shora uvedených skutečností žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze (dále jen „soud“) nejprve zjistil, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.

Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

V projednávané věci je nesporné, že žalobce pořídil dne 16. 4. 2008 z jiného členského státu Evropské unie dopravní prostředek – vozidlo tovární značky VOLVO XC90 D5 (dále jen „předmětné vozidlo“). Uvedené datum je dle kupní smlouvy založené ve správním spisu dnem uzavření této smlouvy i dnem uskutečnění plnění. Účastníci řízení se však liší v názoru na to, zda předmětné vozidlo bylo v době jeho pořízení žalobcem osobním, nebo nákladním automobilem.

Soud k tomu uvádí, že právě kategorie vozidla dle přílohy č. 1 („*Technické požadavky na konstrukci vozidel kategorií M, N, L, O, T, OT a S*“) vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v okamžiku jeho pořízení je určující v tom smyslu, zda má plátce daně nárok na odpočet daně při pořízení vozidla.

Právní úprava pořízení nového dopravního prostředku je obsažena v ust. § 19 zákona o DPH, ve znění účinném do 31. 12. 2008. Aby byl zajištěn princip zdanění dodávaných nových dopravních prostředků z jednoho členského státu do druhého, dochází při dodání na straně dodavatele k osvobození s nárokem na odpočet daně, i když je pořizovatelem osoba,

která není plátcem daně a nemusí být ani podnikatelským subjektem. Povinnost přiznat daň vzniká v zemi, do níž je nový dopravní prostředek dodán, a vzniká každé osobě bez ohledu na to, zda je osobou povinnou k dani či nikoli /§ 108 odst. 1 písm. k) téhož zákona/. V ust. § 75 odst. 2 téhož zákona je uveden zákaz odpočtu daně při pořízení osobního automobilu, a to i při pořízování formou finančního pronájmu a při technickém zhodnocení osobního automobilu dle zvláštního právního předpisu, jímž je zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, konkrétně jeho § 33. Technickým zhodnocením jsou dle tohoto ustanovení výdaje na dokončené nástavby, přístavby a stavební úpravy, rekonstrukce a modernizace majetku, pokud převýšily u jednotlivého majetku v úhrnu ve zdaňovacím období [...] částku 40 000 Kč.

Žalobce uvádí, že předmětné vozidlo již v okamžiku pořízení splňovalo podmínky pro zapsání do kategorie N1 (nákladní vozidlo), a následně provedená přestavba (daňový doklad za ni byl vystaven dne 21. 4. 2008) neměla na jeho zařazení v tomto smyslu žádný vliv, tudíž nemůže mít žádný vliv ani na možnost odpočtu daně při pořízení automobilu.

Žalobce na podporu svých tvrzení předložil správci daně osvědčení o registraci vozidla č. UB 960589, vystavené dne 22. 4. 2008, v němž je uveden druh vozidla „nákladní skříňový“ a kategorie vozidla N1G. Dále je v něm mimo jiné uvedena největší technicky přípustná/povolená hmotnost: 2.650/2.650 kg; největší technicky přípustná/povolená hmotnost na nápravu: 1.300/1.300, 1.350/1.350 kg; počet míst – k sezení: 5.

Žalovaný v rámci odvolacího řízení vyzval Ministerstvo dopravy k předložení listinných materiálů, z nichž vyplýne, v jaké základní verzi se vyrábí (bez homologace) automobil tovární značky VOLVO XC90 D5 z hlediska zařazení do kategorie zapisované do technického průkazu. Ministerstvo dopravy předložilo jako součást své odpovědi žalovanému dva základní technické popisy schváleného typu vozidla VOLVO XC90 D5:

a) ZTP č. 5221-84-04 ze dne 24. 5. 2007 pro osobní automobil (č. 1), kategorie vozidla M1G (č. 3), největší technicky přípustná/povolená hmotnost: 2.650/2.650 kg (č. 36); největší technicky přípustná/povolená hmotnost na nápravu: 1.300/1.300, 1.350/1.350 kg (č. 37); počet míst – k sezení: 5 (č. 23).

b) ZTP č. 5221-87-04 ze dne 24. 5. 2007 pro nákladní automobil (č. 1), kategorie vozidla N1 (č. 3), největší technicky přípustná/povolená hmotnost: 2.680/2.680 kg (č. 36); největší technicky přípustná/povolená hmotnost na nápravu: 1.300/1.300, 1.470/1.470 kg (č. 37); počet míst – k sezení: 2+3 (č. 23).

Ministerstvo dopravy, následně rovněž žalovaný, dospělo k závěru, že předmětné vozidlo nesplňuje podmínky pro zařazení do kategorie N1, stanovené v bodě 6 přílohy č. 1 vyhlášky č. 341/2002 Sb., neboť jeho největší technicky přípustná/povolená hmotnost uvedená v ORV činí 2.650/2.650 kg, zatímco pro zařazení do kategorie N1 by tato hmotnost – jakožto jedna z veličin dosazovaných do nerovnice obsažené v uvedeném ustanovení vyhlášky – musela činit 2.680 kg.

Tvrzení žalovaného, že se automobil tovární značky VOLVO XC90 D5 vyrábí pouze ve variantě osobního automobilu, nemá dle soudu ve spise oporu. Z vyjádření Ministerstva dopravy takový závěr nutně neplyne; Ministerstvo dopravy toliko předložilo dva základní

technické popisy schváleného typu vozidla (základní technický popis schváleného typu je dle přílohy č. 18 k vyhlášce č. 341/2002 Sb. „*tiskopis, na kterém jsou soustředěny veškeré technické údaje, které slouží jako podklad k vyplňování technického průkazu nebo technického osvědčení vozidla [...]*“), z čehož vyplývá, že bylo vozidlo VOLVO XC90 D5 schváleno ve dvou rozdílných typech: jako osobní automobil a jako nákladní automobil. Pro změnu zařazení vozidla z kategorie M1G do kategorie N1 je však dle názoru Ministerstva dopravy třeba souhlasu autorizovaného výrobce s navýšením největší přípustné/povolené hmotnosti, jež žalobce nezískal. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že předmětné vozidlo nesplňovalo podmínky pro zařazení do kategorie N1 a nebylo u něj tudíž možné uplatnit odpočet daně při pořízení automobilu.

Žalobce namítá, že se v případě údaje o největší přípustné/povolené hmotnosti jedná o pouhou chybu v psaní, která vznikla při prepisování údajů ze ZTP č. 5221-87-04 do osvědčení o registraci vozidla, a správně měla být uvedena hodnota 2.680 kg. Soud k této námitce uvádí, že k přezkoumání pravdivosti tohoto tvrzení nebyly finanční orgány v přezkoumávaném řízení oprávněny. Pokud by se v ORV předmětného vozidla skutečně nacházel údaj nesprávně opsaný ze ZTP, je na žalobci, aby sjednal nápravu u správního orgánu k tomu příslušnému. Nesprávnost údajů obsažených v ORV nelze v žádném případě zhojit v daňovém řízení. Finanční orgány vycházely z údajů obsažených v dokladech, které předložil sám žalobce (a na jejichž nesprávnost v předmětném řízení ostatně nijak neupozorňoval), a na základě těchto dokladů dospěly k závěru, že se jedná o vozidlo, u něhož nelze uplatnit nárok na odpočet daně při pořízení automobilu.

Důvěryhodnost žalobcova tvrzení, že vozidlo splňuje všechny podmínky pro zařazení do kategorie N1 a v případě největší technicky přípustné/povolené hmotnosti (písm. F.1 a F.2) se jedná pouze o chybu v psaní, je dále významně zpochybněna tím, že rovněž několik dalších údajů v ORV předmětného vozu svými hodnotami souhlasí se ZTP č. 5221-84-04 pro osobní automobil a nikoli se ZTP č. 5221-87-04 pro nákladní automobil: konkrétně se jedná o největší technicky přípustnou/povolenou hmotnost na nápravu (písm. N) a počet míst – k sezení (písm. S). Soud nicméně neshledal důvodný argument žalovaného, že tuto námitku nebylo možné v řízení před soudem uplatnit, neboť listinné materiály od Ministerstva dopravy žalovaný opatřil až v průběhu řízení o odvolání a ačkoli se s nimi žalobce v odvolacím řízení seznámil, nemohl s jistotou vědět, jaké závěry z nich žalovaný vyvodí a tudíž co by měl ve vztahu k nim namítat.

Ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že předmětný automobil nesplňuje podmínky pro zařazení do kategorie N1, uvedl, že jeho současný stav není pro posouzení věci rozhodující; rozhodující je, zda předmětný automobil splňoval podmínky pro zařazení do kategorie N1 v okamžiku jeho pořízení (str. 11 napadeného rozhodnutí). S tímto názorem se soud, jak již výše uvedl, ztotožňuje. Žalobce však žádné další doklady, vztahující se k zařazení vozidla ke dni pořízení, nepředložil; soud nicméně považuje za krajně nepravděpodobné, že by předmětné vozidlo, které podmínky pro zařazení do kategorie N1 nesplňuje po provedené přestavbě, je splňovalo v době pořízení před touto přestavbou (žalobce každopádně tuto hypotetickou možnost netvrdí a neprokazuje).

Přestavba, která byla provedena na předmětném vozidle v období mezi jeho pořízením žalobcem (16. 4. 2008) a jeho první registrací v České republice (22. 4. 2008), dle žalobce

neměla žádný vliv na zařazení vozidla do kategorie N1. Shromážděný spisový materiál však naopak nasvědčuje tomu, že účelem této přestavby bylo právě to, aby předmětné vozidlo splňovalo podmínky kategorie N1. Daňový doklad č. 43/6371, vystavený dne 21. 4. 2008 společností Investment Consulting Ostrava, spol. s r. o., IČ: 476 81 411, tak přestavbu charakterizuje jako „homologaci na N1“ a sám žalobce uvádí, že byla v rámci této přestavby do předmětného automobilu nainstalována přepážka oddělující nákladový prostor, která je dle bodu 6 přílohy č. 1 vyhlášky č. 341/2002 Sb. jednou z podmínek pro zařazení vozidla do kategorie N1. Rovněž v ORV v části „Další záznamy“ je uvedeno, že na výrobním štítku je uvedena homologace typu ES e9*2001/116-0046 vozidla před úpravou na kategorii N1G. V této souvislosti nedává smysl, proč by žalobce prováděl přestavbu vozidla na kategorii N1, pokud by vozidlo podmínky pro zařazení do kategorie N1 splňovalo již před touto přestavbou. Ani po této přestavbě však předmětné vozidlo dle žalobcem předložených dokladů (osvědčení o registraci vozidla) podmínky pro zařazení do kategorie N1 nesplňuje. Pro úplnost soud opakuje, že tato přestavba byla provedena až po pořízení vozidla žalobcem, tedy až po okamžiku rozhodném z hlediska nároku na odpočet daně při pořízení vozidla.

Soud uzavírá, že finanční orgány postupovaly správně, když dle § 75 odst. 2 zákona o DPH, ve znění účinném do 31. 12. 2008, nepřiznaly nárok žalobce na odpočet daně při pořízení předmětného automobilu, neboť tento automobil nesplňuje podmínky pro zařazení do kategorie vozidel N1 ve smyslu přílohy č. 1 vyhlášky č. 341/2002 Sb. a v okamžiku jeho pořízení se jednalo o osobní automobil. Tento závěr jednoznačně vyplývá z ORV předmětného vozidla č. UB 960589, předloženého samotným žalobcem, neboť výše uvedené rozhodující údaje se shodují s údaji v ZTP č. 5221-84-04 pro osobní automobil (M1G). Správním orgánům ani soudu nebyly známy žádné skutečnosti svědčící pro možnost, že by zařazení vozidla ve smyslu přílohy č. 1 vyhlášky č. 341/2002 Sb. bylo v okamžiku opatření vozidla žalobcem odlišné od shora uvedeného. Žalobcova námitka tudíž není důvodná.

Žalobce dále namítá, že finanční úřady v této věci nepostupují jednotně. Vozidla uvedeného typu jsou po provedení totožné přestavby stejnou společností běžně zapsána v kategorii N1 a jinými finančními úřady jsou nároky na odpočet daně přiznávány. Žalobce však žádným způsobem nekonkretizuje, o která rozhodnutí, resp. finanční úřady se jednalo, proto je jeho argument bez významu. Soud v dané věci přezkoumával postup jednoho konkrétního finančního úřadu v jedné konkrétní věci a shledal, že je plně v souladu se závaznými právními předpisy.

Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovanému správnímu orgánu náklady řízení před soudem nevznikly. Z uvedených důvodů soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. ledna 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Brabcová